

muidenkin valtuuttavien valtioiden, viranomaiset täyttävät velvollisuutensa varmistaa joka toinen vuosi valtuutettujen laitosten valvonta.

Lisäksi komissio — joka tosin toteaa, että maltalaisalusten pysäyttämistä on laskenut jatkuvasti ja selkeästi viime vuosina — kiinnittää erityistä huomiota siihen, että Malta on yhä Pariisin yhteisymmärryspöytäkirjan mustalla listalla. Komissio haluaa joka tapauksessa tarkentaa, etteivät Maltaan lipun alla purjehtivien alusten pysäyttämisten seuraukset tule muuttumaan, kun Malta liittyy EU:hun. Maltaan lipun alla purjehtivilta aluksilta, jotka ”on edellisten 24 kuukauden aikana pysäytetty useammin kuin kaksi kertaa jonkin Pariisin yhteisymmärrysasiakirjan allekirjoittajavaltion satamaan”, evätään todellakin satamavaltioiden suorittamaa valvontaa muuttavan direktiivin 2001/106/EY⁽²⁾ säännösten mukaan pääsy jäsenvaltioiden satamiin.

Komissio pitää erittäin tärkeänä sitä, että lippuvaltio noudattaa velvoitteitaan, ja muistuttaa arvoisalle jäsenelle, että komission suunnitteleman uuden lainsäädäntöpaketin yhteydessä ollaan valmistelemassa säädöshdotusta, joka koskee kansainvälisten välineiden täytäntöönpanoa yhteisön lippuvaltioissa.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 94/57/EY, annettu 22 päivänä marraskuuta 1994, alusten tarkastamiseen ja katsastamiseen valtuutettuja laitoksia sekä merenkulun viranomaisten asiaan liittyviä toimia koskevista yhteisistä säännöistä ja standardeista (EYVL L 319, 12.12.1994).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/106/EY, annettu 19 päivänä joulukuuta 2001, alusturvallisuutta, saastumisen ehkäisemistä ja alusten asumis- ja työskentelyolosuhteita koskevien kansainvälisten standardien soveltamisesta yhteisön satamia käyttäviin ja jäsenmaiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä purjehtiviin aluksiin (satamavaltioiden suorittama valvonta) annetun neuvoston direktiivin 95/21/EY muuttamisesta (EYVL L 19, 22.1.2002).

(2004/C 84 E/0217)

KIRJALLINEN KYSYMYKS E-0225/04

esittäjä(t): Dorette Corbey (PSE) komissiolle

(2. helmikuuta 2004)

Aihe: Elintarviketurvallisuus ja kehitysmaat

Edelliseen kirjalliseen kysymykseeni (E-3176/03⁽¹⁾) komissiolta saamani vastaus oli epätyydyttävä ja riittämätön.

Voisiko komissio kertoa, helpottuuko vai vaikeutuuko kehitysmaiden tuotteiden vienti Euroopan unionin markkinoille uuden elintarvikkeiden turvallisuutta koskevan säännösten tultua voimaan?

Ovatko kolmannet maat ilmaisseet kantansa komissiolle? Mikäli vastaus on myönteinen, minkälaisia kannanottoja on saatu?

Onko tehty arvioita uuden lainsäädännön vaikutuksista kehitysmaihiin? Mikäli vastaus on kielteinen, mikä on perusteluna?

⁽¹⁾ EUVL C 70 E, 20.3.2004.

David Byrnen komission puolesta antama vastaus

(16. maaliskuuta 2004)

Komissio pahoittelee, että arvoisa parlamentin jäsen pitää kirjalliseen kysymykseen E-3176/03 annettua vastausta epätyydyttävänä ja riittämättömänä. Komissio yritti antaa mahdollisimman täydellisen kuvan uuden elintarviketurvallisuutta koskevan lainsäädännön vaikutuksista kehitysmaiden kanssa käytävälle kaupalle. Komissio toteaa, että kuva ei voi olla täydellinen, sillä yleisen elintarvikelainsäädännön vientiä ja tuontia käsittelevää lukua ei vielä sovelleta, ja ehdotuksista hygieniapaketiksi ja elintarvikkeiden ja rehujen valvontaa koskevaksi asetukseksi keskustellaan vielä. Komission kanta oli, että uuden lainsäädännön seurauksena tuotannon ja valvonnan rakenteita unionin ulkopuolisissa viejämaissa on mahdollisesti mukautettava, ja että on odotettavissa, että mukauttamisen vuoksi kehitysmaiden vienti saattaa vaikeutua lyhyellä aikavälillä. Komissio ilmaisi kuitenkin odottavansa, että EU:n tarjoaman kaupan liittyvän tuen

avulla ja toimintavalmiuksia kehittämällä näistä vaikeuksista voidaan selviytyä. Yksityiskohdista olisi käytävä keskusteluja EU:n ja sen kehitysmaakumppaneiden välisesti.

Komissio on ilmoittanut uutta elintarvikelainsäädäntöä koskevista ehdotuksista Maailman kauppajärjestölle (WTO:lle). Kehitysmaista vain Brasilia reagoi hygieniapakettiin. Brasiliassa ei ollut perustavanlaatuisia huomautuksia ehdotuksen lähestymistavasta, mutta se esitti teknisiä ja menettelytapaa koskevia kommentteja ja aika- ja taloudellisia rajoituksia eräiden osien täytäntöönpanon osalta. WTO:n terveys- ja kasvinuojelukomitean (SPS-komitean) kokouksissa kehitysmaat eivät reagoineet asiaan lainkaan.

Sillä välin neuvoston ja parlamentin keskustelut jatkuivat. Rehujen ja elintarvikkeiden virallista valvontaa koskevan asetusehdotuksen⁽¹⁾ vaikutus kehitysmaiin oli eräs keskustelujen aiheista. Niiden tuloksena jäsenvaltiot ehdottivat, että ehdotuksen 50 artiklassa velotettaisiin komissiota kehitysyhteistyöpolitiikan mukaisesti tukemaan kehitysmaita niiden yleisessä elintarviketurvallisuuspolitiikassa ja institutionaalisten valmiusten rakentamisessa, jotta ne pystyvät täyttämään Euroopan yhteisön vaatimukset. Jäsenvaltiot ehdottivat myös, että tekstistä poistettaisiin vaatimus, jonka mukaan unionin ulkopuolisten viejämaitten olisi laadittava valvontasuunnitelma EU:hun suuntautuvan tuonnin ehtona. Sen sijaan komissio voisi pyytää unionin ulkopuolisilta mailta tietoja niiden valvontajärjestelmistä ja erityisten toimenpiteiden toteuttamista niiden perusteella. Nämä keskustelut paljastivat myös, että joillain aloilla, kuten puutarhanviljelyssä, jotkin kehitysmaat eivät ole vielä perustaneet valvontajärjestelmiä. Nämä aiheet ovat osa toimielintenvälistä vuoropuhelua, jonka tarkoituksena on ehdotuksen nopea hyväksyminen. Niiden välineiden avulla, joiden on määrä sisältyä lopulliseen tekstiin – mukaan luettuna siirtymäkaudet – nykyisen kaupankäynnin odotetaan voivan jatkua, vaikka tietyllä alalla kolmansissa maissa ei olisikaan toimivaltaista valvontaviranomaista. Samanaikaisesti voidaan pyrkiä lisäämään näiden maiden institutionaalisia valmiuksia.

Komissio viimeistelee juuri sisäisiä menettelyjään aloittaakseen tutkimuksen, jossa arvioidaan rehujen ja elintarvikkeiden virallista valvontaa koskevan asetusehdotuksen mahdollista vaikutusta Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren alueen maiden (AKT-maiden) kanssa käytävään kauppaan, ja josta se odottaa suosituksia siitä, kuinka kauppaan liittyvä tuki auttaisi kehitysmaita mukauttamaan järjestelmiään. Komissio on kiinteässä yhteydessä AKT-maihin edellä mainitun tutkimuksen osalta.

⁽¹⁾ KOM(2003) 52.

(2004/C 84 E/0218)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0238/04

esittäjä(t): Joachim Wuermeling (PPE-DE) komissiolle

(2. helmikuuta 2004)

Aihe: Köysiratalaitteistojen turvallisuutta koskevan direktiivin täytäntöönpano

Euroopan unioni hyväksyi äskettäin köysiratalaitteistojen turvallisuutta koskevan direktiivin. Jäsenvaltiot huolehtivat sen täytäntöönpanosta kansallisella lainsäädännöllä.

Köysiratalaitteistoille asetettavien vaatimusten säätely kuuluu Saksan liittotasavallassa osavaltioille. Saksan osavaltioihin kuuluu kaupunkiosavaltioita (Hampuri, Bremen tai Berliini) sekä alavien rannikkoseutujen osavaltioita (Mecklenburg-Vorpommern tai Schleswig-Holstein).

Lehdistö on raportoinut, että komissio aikoo pakottaa sakon uhalla myös tällaiset osavaltiot panemaan köysiratalaitteistoja koskevan lain täytäntöön. Pitääkö tämä paikkansa, vaikka näissä osavaltioissa ei topografiasta johtuen koskaan voida ottaa käyttöön köysiratoja?